

Arrest

nr. 320 620 van 23 januari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 bus C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 april 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 juni 2024 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2024.

Gelet op het tussenarrest van 21 november 2024 met nr. 317 055, waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. EYKERMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 augustus 2023 diende verzoekster een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, dit in functie van haar Nederlandse nicht Z.I. Ze was hierbij vergezeld van haar minderjarige dochter E.A.R. en haar op dat moment minderjarige zoon E.A.B.

1.2. Op 9 april 2024 trof verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is thans de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter¹ van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.08.2023 werd ingediend door:

Naam: [A.]
Voorna(a)m(en): [S.]
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: [...]
Geboorteplaats: [...]
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 09.08.2023 gezinshereniging aan met haar nicht, [Z.I.] ([...]), van Nederlandse nationaliteit.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Brief opgesteld door de referentiepersoon
- Medische attesten/brieven AZ Diest op naam van de referentiepersoon en bijhorende betalingen (2) medische behandelingen door de referentiepersoon
- Attestation du revenu N°17105/2023 dd. 28.08.2023
- Attestation de non-imposition à la TH-TSC N°17105/2023 dd. 28.08.2023
- Registre du commerce - Certificat négatif dd. 11.08.2023
- Attest OCMW Diest dd. 20.10.2023
- Verklaring op eer door een derde, A. [A.]

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat er geen sprake is van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37).

De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen.

Echter, in deze dient dus te worden vastgesteld dat de referentiepersoon sedert 01.12.2017 onafgebroken in België verblijft, en dan ook reeds jarenlang gebruik maakt van haar recht op vrij verkeer. Van een schending

van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

Bijkomend kan opgemerkt worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 09.08.2023 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat, gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, en er dan ook niet afdoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde verklaring op eer is onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon. Verklaringen op eer hebben een gesolliciteerd karakter. Wat betreft de betalingen aan AZ Diest, deze zijn onvoldoende recent om aan te tonen dat betrokkene nog steeds ten laste is van de referentiepersoon. De voorgelegde attesten waaruit het onvermogen moet blijken zijn ook onvoldoende. Deze zijn opgesteld op basis van een verklaring op eer door betrokkene waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het voorgelegde attest waaruit moet blijken dat betrokkene geen handel drijft, toont niet aan dat betrokkene geen andere bronnen van inkomsten had.

Het gegeven dat betrokkene sedert augustus 2023 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. De voorgelegde brief door de referentiepersoon doet hier geen afbreuk aan.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster werpt in een eerste middel op:

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
- Schending van de formele en materiële motiveringsplicht
- Schending van de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet;"

Zij betoogt na een theoretische uiteenzetting over de formele en materiële motiveringsplicht concreet als volgt:

"2.1.2 CONCRETE TOEPASSING

6.-

Vooreerst stelt verwerende partij in de bestreden beslissing het volgende;

"(..)"

Dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, en dat er dan ook niet afdoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon".

“(…)”

In de bestreden beslissing stelt men dat het ten laste zijn niet voldoende is aangetoond, quod non. Dergelijke motivering holt het wettelijk principe volledig uit zodat de toepassing van deze criteria onmogelijk wordt gemaakt of is.

Echter is het zo dat verzoekende partij de afgelopen jaren enkel heeft kunnen overleven door de referentiepersoon.

Ten onrechte werd de aanvraag geweigerd door verwerende partij door een loutere standaardmotivering hoewel verzoekster een lijvige stukkenbundel heeft bijgebracht die haar ten laste afdoende hebben bewezen.

Er werden verschillende stukken bijgebracht die het onvermogen en ten laste zijn bewijzen.

7.-

Verzoekster maakte bij haar aanvraag de volgende bewijzen over die haar ten laste zijn bewijzen;

- Overzicht van overboekingen;
- Persoonlijke overboekingen;
- Zaio, geldopnames door verzoekster met pinpas van de referentiepersoon en diverse betaalbewijzen;
- Vliegtickets + tol betalingen naar Spanje;
- Facturen van de school in Marokko [R.];
- Overboekingen naar oom die het geld aan verzoekster geeft;
- Verklaringen van eer en geweten;
- Medische kosten ziekenhuis;
- Attest OCMW, waaruit blijkt dat er geen financiële steun ontvangen wordt.

Ook werden er verschillende geldstortingen gedaan door de referentiepersoon aan verzoekster via Western Union en Azimo.

Indien verwerende partij de aanvraag afdoende had gecontroleerd zou ontegensprekelijk blijken dat zij wel degelijk onder de toepassingsvoorwaarden valt van artikel 47/1, §2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Om het ten laste zijn aan te tonen, legde verzoekster verschillende bewijzen voor.

De stukken werden geïnventariseerd en werden in de inventaris ook toegelicht om te bewijzen dat verzoekster ten laste is van de referentiepersoon.

Dat verzoekster meerdere geldstortingen heeft voorgelegd om haar “ten laste zijn” t.a.v. de referentiepersoon te kunnen aantonen. Bovendien verliest verwerende partij uit het oog dat de referentiepersoon instaat voor alle onkosten en verzoekster al jaren ten laste heeft genomen, thans nog steeds. Niettegenstaande de door verzoekster bijgebrachte geldstortingen, heeft verzoekster verschillende stukken bijgebracht waaruit de tenlasteneming blijkt zoals de verschillende geldopnemingen en geldstortingen.

Dat er verschillende geldstortingen werden overgemaakt via Western Union en Azimo. Dat er in 2016 een pinpas werd meegegeven van de ING-rekening van de referentiepersoon die kon worden gebruikt door verzoekster. Dat de geldstortingen dan ook aanvaard moeten worden als begin van bewijs. In samenlezing met de andere documenten kunnen de geldstortingen als bewijs worden beschouwd.

Verzoekster heeft voldaan aan alle voorwaarden die de Vreemdelingenwet in haar situatie heeft opgelegd. Wanneer verwerende partij beweert dat verzoekster niet afdoende zou hebben aangetoond te hebben voldaan aan de voorwaarden, heeft zij nagelaten dit te motiveren. Uit deze motieven van verwerende partij kan verzoekster absoluut niet begrijpen om welke reden zij niet zou hebben voldaan aan de voorwaarden.

Uit de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat referentiepersoon op regelmatig geld stortte naar haar, om in haar basisbehoefte te voorzien. Verwerende partij betwist niet dat verzoekster sedert enige tijd geld gestort kreeg van de referentiepersoon.

Desondanks heeft verwerende partij helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met de bijgebrachte bewijskrachtige stukken die duidelijk aantonen dat verzoekster ten laste was van de referentiepersoon.

Ook blijkt uit verklaringen van de referentiepersoon dat er voldoende inkomen is om zowel verzoekende partij als diens kinderen te onderhouden. Verzoekende partij krijgt dan ook geen financiële ondersteuning van het OCMW.

De bestreden beslissing is niet correct gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom een weigeringsbeslissing werd genomen.

8.-

Verder stelt verwerende partij dat verzoekster niet zou hebben aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België; en er zou geen relevant attest daaromtrent zijn voorgelegd.

Dit klopt enigszins niet.

Verzoekster legde de volgende documenten voor:

- a. attestation du revenu global*
- b. registre du commerce*
- c. attestation de non-imposition a la th-tsc*

Verzoekster heeft helemaal niets in het land van herkomst.

Gelet op het bovenstaande stelt verzoekster terecht vast dat de verwerende partij de motiveringsplicht in het licht van artikel 47/1 en 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet geschonden heeft voor wat betreft de motivering over het al dan niet effectief onvermogen zijn van de verzoekende partij.

Dit middel is ernstig en gegrond.

9.-

Verzoekende partij wijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 oktober 2018 waarin het begrip ten laste verder wordt uitgelegd.

De kern van het begrip 'ten laste' zijn, vereist volgens de RVV vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerken is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon om in de basisbehoeften te voorzien.

Verzoekster heeft geen inkomsten en evenmin familieleden in haar land van herkomst die haar financieel of materieel kunnen steunen.

Dat uit de voorgelegde stukken afdoende blijkt dat de referentiepersoon voorzag in de basisbehoeftes.

Dat verweerster dit niet afdoende heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing.

10.-

Daarnaast gaat verwerende partij kort door de bocht door te stellen dat het louter feit dat betrokkenen heden op het zelfde adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon.

Het feit dat verzoekster en de referentiepersoon onder één en dezelfde dak wonen, toont aan dat zij minstens kosten delend samenwonen, om maar niet te zeggen dat de referentiepersoon uitsluitend alle lasten op zich neemt en hieruit eveneens het 'ten laste zijn' dient te worden afgeleid.

Verzoekster kan zich niet van de indruk ontdoen dat verwerende partij hoe dan ook de intentie had om de aanvraag tot gezinshereniging te weigeren. Te meer verwerende partij weigert te aanvaarden dat verzoekster effectief ten laste is van haar tante.

In het arrest Jia ((HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43) wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (of door diens echtgenoot).

Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien.

Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

Uit deze rechtspraak blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel. Er dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde in de bestreden beslissing ook zelf aangeeft dat, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Geen van de partijen betwist deze vaststelling.

Het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, aldus het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, pt. 23).

Wanneer de voorgelegde stukken minstens in zijn geheel zouden zijn beoordeeld, zou ontegensprekelijk blijken dat verzoekster weldegelijk ten laste was, en thans nog steeds, van de referentiepersoon."

2.2. In een tweede middel werpt verzoekster op: "Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel;"

Zij betoogt als volgt:

"11.-

Verzoekster roept in het tweede middel eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in.

Het zorgvuldigheidsbeginsel als van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; RvS. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvV arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het is duidelijk dat verwerende partij in haar bestreden beslissing enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen en relevante elementen in het dossier, zoals de financiële – sociale – economische en gezinssituatie, heeft genegeerd.

Op geen enkel ogenblik werd er rekening gehouden met de belangen van verzoekster en haar familie, waardoor zij tevens op een kennelijk onredelijke wijze handelt.

Dat dergelijke motivering de beslissing niet kan schragen en zelfs tegen de bijgebrachte stukken is.

Verzoekster heeft voldoende aangetoond dat zij ten laste is van haar nicht. Ter staving van haar aanvraag, heeft zij verscheidene officiële documenten voorgelegd die haar behoefte bewijzen. Het is ontegensprekelijk dat de referentiepersoon haar tante ten laste heeft.

Kortom, verzoekster kan zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij er alles om deed om zijn aanvraag te weigeren. Dat verweerder bij het nemen van de beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen.

Gelet op voorgaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat verweerder niet op een zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met al de door verzoekster elementen en op een kennelijk onredelijke wijze en op basis van een incorrecte feitenvinding tot haar besluit is gekomen.

Het middel is gegrond. [...]"

Gezien hun onderlinge samenhang worden het eerste en het tweede middel samen besproken.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De door verzoekster ingediende verblijfsaanvraag geschiedde in het kader van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° [...] 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt verder:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Deze bepalingen vormen een omzetting van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a) van de Burgerschapsrichtlijn 2004/38, dat luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

2.5.. Voor wat betreft het begrip ‘ten laste’ kan – mede gelet op het gestelde in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet – worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yuning Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24). In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun

basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt tevens dat om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (punt 42). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, moet verzoekster dus in principe aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat zij zelf niet in staat is in haar basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid. Maar verzoekster wijst terecht nog specifiek op het arrest Reyes, waarin het volgende kan worden gelezen: *"24. Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger. 25. In die omstandigheden kan van die bloedverwant niet bovendien worden vereist dat hij aantoonst tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn eigen levensonderhoud te voorzien". 26. Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen. 27. Overigens is niet uitgesloten dat dit vereiste de betrokken bloedverwant dwingt gecompliceerdere stappen te ondernemen, zoals verschillende verklaringen trachten te verkrijgen waaruit blijkt dat er geen werk was gevonden en dat geen sociale uitkering was ontvangen, dan de stap die erin bestaat een document te verkrijgen van de bevoegde autoriteit van het land van oorsprong of van herkomst waaruit het bestaan van een afhankelijkheidssituatie blijkt. Het Hof heeft reeds geoordeeld dat een dergelijk document geen voorwaarde mag zijn voor de verlening van een verblijfsvergunning (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42)."* Het feit dat een Unieburger dus over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een familielid die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan dus aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van dat familielid ten opzichte van die burger, zonder dat er in dat geval nog enig bijkomend bewijs mag worden vereist van het familielid over het voorzien in zijn eigen levensonderhoud.

2.6. De bestreden beslissing stelt onder meer vast: *"Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat, gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, en er dan ook niet afdoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon."*

Verweerder komt tot dit besluit op basis van de volgens hem door verzoekster neergelegde stukken die hij oplijst en beoordeelt in de bestreden beslissing.

2.7. Verzoekster betoogt dat de aanvraag ten onrechte werd geweigerd. Kernpunt van haar betoog is dat zij om haar 'ten laste zijn' te bewijzen *"een lijvige stukkenbundel"* heeft overgemaakt, waaronder bewijzen van verschillende geldstortingen die ten behoeve van haar werden gedaan door de referentie-persoon. Zij stelt dat hieruit blijkt dat deze laatste regelmatig geld storte aan haar zodat zij in haar basisbehoeften kon voorzien. Verweerder heeft volgens verzoekster geen rekening gehouden met deze stukken. Zij besluit dat verweerder niet op zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met alle door haar aangebrachte elementen en dat de bestreden beslissing daarom niet correct is gemotiveerd.

2.8. Verzoekster lijst in het verzoekschrift de door haar bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag overgemaakte stukken ten bewijze van het feit dat ze het ten laste was van de referentiepersoon als volgt op:

1. overzicht van overboekingen;
2. persoonlijke overboekingen;
3. Zaio, geldopnames door verzoekster met pinpas van de referentiepersoon en diverse betaalbewijzen;
4. vliegtickets + tol betalingen naar Spanje;
5. facturen van de school in Marokko voor [R.];
6. overboekingen naar oom die het geld aan verzoekster geeft;
7. verklaringen van eer en geweten;
8. medische kosten ziekenhuis;

9. attest OCMW, waaruit blijkt dat er geen financiële steun ontvangen wordt.

2.9. De Raad merkt op dat de stukken 1 tot 6 aangehaald door verzoekster, niet worden vermeld in de bestreden beslissing. Ze bevinden zich evenmin in het administratief dossier.

2.10. In het administratief dossier bevinden zich wel een reeks e-mails tussen de dienst burgerzaken van de stad Diest en de Dienst Vreemdelingenzaken “GH Verblijf40”, die de stukken betreffen die werden overmaakt in het kader van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag en die verzoekster zelf betreffen. In deze e-mails kan het volgende worden gelezen – de Raad houdt hierbij de rangschikking en de benaming van de documenten aan zoals weergegeven in de inventaris van de stukken, aan de hand waarvan het digitaal administratief dossier ontsloten kan worden- :

* “14/12/2023 Aanvullende documenten bij de aanvraag” bevat een e-mail van de dienst burgerzaken van de stad Diest van 9 november 2023: “[...] dit is de tweede mail in het dossier van mevrouw met aanvulling van de bewijsstukken. Alles versturen in 1 mail was teveel geweest. In bijlage kan u vinden:

- bewijs ziektekostenverzekering
- attest ocmw : geen steun
- ziektebewijzen referentiepersoon (duiding vind u in brief ref persoon)
- attest school
- attest de revenu
- registration du commerce
- bewijs van geen bezit
- verklaring op eer van de oom”

* “25/01/2024 mail DVZ”, bevat een e-mail van de Dienst Vreemdelingenzaken van 14 december 2023: “[...] Wij ontvingen aanvullende documenten voor het dossier. Het lopende dossier GH hebben wij nog niet ontvangen. Gelieve dit aan ons te willen bezorgen.”

* “26/01/2024 Bijlage 19ter/Ander lid van de familie”, bevat een e-mail van de dienst burgerzaken van de stad Diest van 16 december 2023: “[...] Mevrouw heeft een brief geschreven met daarin de opgesomde bewijsstukken. Wij konden de nummering van de bewijsstukken niet aanhouding daar deze op post its geschreven waren. Het dossier zal ook in verschillende delen verstuurd worden daar er veel bewijsstukken zijn & anders de mails niet toekomen. In dit eerste deel kan vinden:

- paspoort
 - bijlage 19ter
 - brief referentiepersoon
 - geboorteakte referentiepersoon ([I.])
 - geboorteakte ([S.])
 - document over verwantschap
 - geboorte en overlijdensakte (mama referentiepersoon en zus betrokkene)
- De volgende bewijsstukken zullen in een andere mail doorgestuurd worden.”

2.11. Het voormeld emailverkeer wijst op een hobbelig parcours inzake de overdracht van de stukken door de gemeente aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Ze laten niet toe te besluiten dat verweerder beschikte over alle documenten die verzoekster heeft neergelegd bij de gemeente. Uit de e-mail van 16 december 2023 blijkt dat de referentiepersoon onder meer een brief heeft geschreven ter ondersteuning van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag waarin zij bewijsstukken opsomt. Deze brief bevindt zich in bijlage bij de e-mail van 16 december 2023 en wordt tevens vermeld door verweerder in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat in deze brief melding wordt gemaakt van de voormelde stukken 1 tot 6 opgelijst in het verzoekschrift, die zich zoals gezegd niet in het administratief dossier bevinden en niet worden vermeld in de bestreden beslissing. Ter terechtzitting merkt de Raad op dat voormelde stukken niet bij het verzoekschrift werden gevoegd waardoor hij geen zicht heeft op de inhoud ervan. De raadsman van verzoekster stelde dat deze wel degelijk aan de gemeente werden overgemaakt en legde ter terechtzitting spontaan een bundel neer waarin zich voormelde brief bevindt samen met bijhorende bewijsstukken die nog zijn voorzien van twee post-its met een nummering die correspondeert met deze aangegeven in de brief opgesteld door de referentiepersoon, waarin een overzicht wordt geboden van de bewijsstukken die moeten aantonen dat verzoekster in het land van herkomst reeds ten laste van haar was.

2.12. De Raad stelt vast dat zich in de spontaan neergelegde stukkenbundel onder meer volgende documenten bevinden met op het eerste blad geplakt, een post-it “7e – facturen school R. marokko” en een post-it “7 F overboekingen naar oom A.A. voor tante S.A.”:

1. schoolfacturen van verzoeksters dochter E.A.R.;
2. overschrijvingen van de referentiepersoon aan oom A.A. waarvan er 4 melding maken dat het geld is bestemd voor “tante” of “A.S.”. Het gaat om overschrijvingen gedaan in 2015 (1), 2017 (2), 2018 (5) en 2019

(1). De referentiepersoon heeft erop vermeld *“Helaas heb ik niet overal een omschrijving bijgedaan. Daarom verklaring naar eer en geweten bijgevoegd. Bijlage 7G”*;

3. verklaring naar eer en geweten van A.A. opgesteld op 18 oktober 2023 waarin staat te lezen: *“Hierbij verklaar ik A.[A.] geboren op 30-03-1968, naar eer en geweten dat ik geld van i.[Z.] ontving via mijn bankrekening en ik deze dan aan S.A. gaf.”*

4. een document *“overzicht overboekingen 2015 t/m 2023”* waarbij zijn gevoegd: 13 overschrijvingen via Western Union en Azimo aan verzoekster gedaan in 2016 (3), 2017 (2), 2018 (1), 2019 (3), 2020 (2); een print screen van de website van Western Union van de account van de referentiepersoon waarop betalingen aan verzoekster worden weergegeven in 2021 (6), 2020 (1); 1 overschrijving via Western Union aan verzoekster gedaan in 2021, 7 afschriften van betalingen met creditcard, 1 overschrijving via Western Union aan verzoekster gedaan in 2022, 1 overschrijving via Western Union aan verzoekster gedaan in 2023 en een afdruk van betalingen gedaan aan verzoekster en haar partner M.E.A. in 2023.

2.13. De Raad kan dus vaststellen dat er voldoende indicaties zijn dat verzoekster wel degelijk samen met de voormelde brief, de erin aangevoerde bewijsstukken heeft neergelegd bij de gemeente. In het in punt 2.10 vermelde e-mailverkeer leest de Raad in het bijzonder dat de gemeente melding maakt van de bewuste brief geschreven door de referentiepersoon met de *“opgesomde bewijsstukken”*, waarbij de gemeente stelt dat de nummering die op de post-its werd geschreven niet kon worden aangehouden, dat er sprake is van veel bewijsstukken en dat het dossier daarom in verschillende delen zou worden verstuurd. Uit het in punt 2.10 weergegeven e-mailverkeer kan voorts zoals gezegd niet worden afgeleid dat verweerder beschikte over alle stukken die verzoekster heeft neergelegd bij de gemeente. Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien verweerder vaststelde dat hij enkel de aanvullende documenten had ontvangen en niet het *“lopende dossier GH”*. Verweerder was alleszins in het bezit van een brief opgesteld door de referentiepersoon met vermelding van alle bewijsstukken en dus kon toch worden verwacht dat hij alvorens een beslissing te treffen, zou nagaan welke stukken hij niet bezit die zijn opgesomd in deze brief en bij de gemeente gericht zou navragen of ze hierover beschikken, maar ze mogelijk nog niet overgemaakt hebben.

2.14. In het licht van het voormelde door verzoekster aangehaalde arrest Reyes van het Hof van Justitie is het ontegensprekelijk van belang dat verweerder rekening houdt met de geldstortingen zoals vermeld in punt 2.12. (2) en (4) die over een lange periode door de referentiepersoon rechtstreeks aan/explicit ten behoeve van verzoekster zouden zijn gedaan en deze in zijn beoordeling betreft, quod non in casu.

2.15. De Raad kan dan ook niet anders dan concluderen dat verweerders conclusie dat door verzoekster *“niet afdoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon”* niet steunt op een zorgvuldige feitenvinding zodat hij niet tot een correct besluit kon komen. De zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht werden bijgevolg geschonden.

2.16. Het verweer in de nota met opmerkingen kan aan het voorgaande geen afbreuk doen. Kernpunt van het verweer zijn immers de poneringen dat *“eenvoudigweg niet dienstig [kan] worden betwist dat de gemachtigde van de Staatssecretaris alle voorgelegde documenten op gedegen wijze heeft onderzocht”*, dat hij *“geheel terecht”* tot het besluit in de bestreden beslissing is gekomen en dat verzoekster er *“allerminst in slaagt om aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staats-secretaris een kennelijk onredelijke beslissing zou hebben genomen”*. Uit de voorgaande concrete bespreking blijkt echter dat niet kan worden geconcludeerd dat verweerder beschikte over alle door verzoekster bij de gemeente neergelegde documenten, zodat hij niet op een gedegen wijze tot een correcte besluitvorming kon komen.

2.17. Het gegeven dat de bestreden beslissing vaststelt dat er geen sprake is van een (dreigende schending) van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon, kan de bestreden beslissing niet overeind houden. Het betreft immers geen dragend motief (cf. RvS 19 augustus 2024, nr. 260.505).

Uit het voormelde arrest Reyes van het Hof van Justitie blijkt immers dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst op het ogenblik dat de derdelander verzoekt om zich bij de Unieburger te voegen van wie hij ten laste is. Er wordt echter niet als voorwaarde gesteld dat de derdelander op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft als de Unieburger. Ook de derdelander die niet in dezelfde staat verblijft als de Unieburger maar die wel aangeeft ten laste te zijn van die Unieburger moet derhalve, om tegemoet te komen aan de doelstelling van artikel 3.2 van richtlijn 2004/38, de mogelijkheid hebben een verblijfsaanvraag in te dienen om zich bij de Unieburger *“te voegen”* in het gastland waar deze Unieburger reeds het primaire verblijfsrecht geniet. Er anders over oordelen zou immers inhouden dat het uitoefenen van het recht op vrij verkeer door de Unieburger zou verhinderen dat gezinshereniging met de Unieburger in het gastland alsnog mogelijk zou zijn.

Ook de vaststelling dat er geen documenten werden overgelegd die aantonen dat verzoekster deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst, kan de bestreden beslissing niet overeind houden. Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: *“2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van*

herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie en deze laatste begeleiden of komen vervoegen;”.

Het feit dat de bestreden beslissing vaststelde dat verzoeksters onvermogenheid in het land van herkomst niet werd aangetoond op basis van de stukken in het bezit van verweerder kan een vernietiging van de bestreden beslissing ook niet tegenhouden, gezien het gestelde in punt 2.14.

2.18. Het eerste en tweede middel zijn in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een bespreking van het derde middel en het verweer hierop dringt zich daarom niet op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 april 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftientwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN

M. EKKA